Ч. 166. Пятниця 25 липня (7 серпня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Папа Пій X і его характеристика. — Що пишуть про нового Папу. — Парляментарні скандали на Угорщині).

Папа Пій X має тепер, як звістно, 68 літ, отже вступив на апостольский престол в тім самім віці, що й папа Лев XIII, але мимо такого віку виглядає ще зовсім добре і мимо сивого, коротко обстриженого волося, майже молодо. В цілім лици его, іменно же в его очах пробиває ся велика щирість і лагідність, але й велика сила волі та енерґія. Всї, що его знають, кажуть, що він як би сотворений на так великого достойника, бо в цїлій его поставі, в ході і в рухах пробиває ся маєстатичність сполучена з покорою, яку викликує сьвідомість свого достоїньства і вимоги людского житя. Яко кардинал був Сарто у Венециї дуже люблений і коли виїзджав на конкляве, то Венецияни робили єму на улицях міста аж до двірця велику овацию, мов би перечували, що їх улюблений патриярх стане папою. Та й то характеризує нового папу, що він не любив жити лиш серед мурів своєї палати здалека від сьвіта; він любив часто проходжати ся улицями міста, їздив баркою по каналах і заходив у сьвітскі товариски кружки, між иньшими відвідував часто одну віденьску родину осїдлу у Венециї. Три свої сестри держав яко кардинал при собі і ті вели єму господарство. У Венециї взагалї був він звістний під назвою „доброго кардинала“. Любив особливо дїти і бідним давав на улици по сотику, лїпше одягненим роздавав бонбони. Всї бідні люди в містї, то були его найлїпші знакомі і тому всї звали его „buono cardinale“.

Миролюбивість папи Пія X. єсть дальшою его характеристикою. Яко кардинал жив він з італїяньскими властями в як найлїпшій згоді, а коли свого часу король Гумберт приїхав був до Венециї на повитанє цїсаря Вільгельма, кардинал Сарто мимо бажання папи Льва зложив візиту італїяньскому королеви. Послїдний раз виступав він публично при посьвяченю угольного каменя під дзвінницю сьв. Марка.

Загально говорять, що вибір кардинала Сарто на папу значить зміну в дотеперішній полїтицї Ватикану. Berl. Loc.-Anz. пише, що вибір сей значить упадок напряму Рамполї у Ватиканї. Сарто єсть строго релїґійним, але лагідним і примиримим. Таж сама ґазета доносить, що президент італїяньского кабінету Цанарделлї висказав надію, що за теперішного папи буде міг Цїсар Франц Йосиф відвідати італїяньского короля в Римі.

Ситуацию на Угорщинї характеризує найлїпше „Pest. Lloyd“ слїдуючими словами: „Ще нїколи і нїгде не бувало парляментарної кризи, щоби так довго тягнула ся.... Парлямент опустошений, парляментаризм тяжко скомпромітований. Повага правительства єсть смертельно нарушена, а навіть сама правительственна гадка“. — Заява президента мінїстрів ґр. Кін-Гедерварі'го не поправила в нїчім ситуациї, хоч часть праси силує ся надати тїй заяві великого значіння. Ґр. Кін-Гедерварі сказав перед слїдчою комісиєю парляменту, що він лиш то знає, що ґубернатор в Рецї ґр. Володислав Сапарій мав иноді фантастичні ідеї о полїтичних річах і длятого его оповіданям не приписував нїколи великої ваги. О цїлій справі підкупства довідав ся так само як і весь сьвіт аж з ґазет. Ґр. Сапарій говорив єму о якімсь плянї, але президент мінїстрів сказав єму, нехай робить, що хоче, але він не може до нїчого мішати ся. Дальше заявив президент мінїстрів як найторжественнїйше і на слово чести, що єму і на думку не приходило брати ся до таких средств. Єго засадою було завсїгди честне правлїнє і дивно було би, як би він, що в Хорватиї управляв честними средствами через двайцять лїт, в Угорщинї зараз на початку брав ся до таких способів. Коли Сапарій розповів єму про свої пляни, він анї однїсенького з них не похваляв. На питанє Польонія відповів президент мінїстрів, що він за короткий час своєї президентури держав ся строго основ закона і управляв лиш в дусї законів. Він на цїлу справу не мав нї найменшого впливу. Коли став президентом мінїстрів, то з ріжних сторін краю надсилано єму проєкти, в який спосіб міг би побороти обструк-

---

38)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З анґлїйского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

Вирок судиїв присяжних звучав: „Винна убийства“ — серед таких обставин ледве чи були би могли признати єї винною — і засуд: два роки вязниці не був цїлком строгий.

Коли Юрий Оствальд переглянув всьо, що міг про ту подію дізнати ся, був немов заголомшений. Річи, о котрих читав, майже пригнїчували его. Чи то могло бути правдою, аби Джессі — та чудесна дївчина в білій одежи з довгим русявим волосєм, котру він малював, цїлував і любував ся нею — стала тепер одним з тих пропащих сотворінь, для котрих буде ся вязниці і поправчі заведеня?

Перша річ, яку зробив, була та, що написав сердечний лист до банкира Фільда, в котрім питав его, длячого мусить він довідувати ся о таких страшних річах аж случайно з часописи. О причинї того дізнав ся аж тоді, коли по кількох тижнях відослано єму его лист. На куверті стояло: „Скоропостижно помер“. Лист відослав назад до Бомбаю один з урядників банкира.

Одно, що полишало ся тепер Юриєви Оствальдови, було вертати сейчас до Анґлїї, віднайти свою дитину і дожидати випущеня Джессі з вязниці. Але лист Франца Гельмонта здержав его від того. Гельмонт подавав кілька подробиць про переслуханє і увязненє Джессі і додав, що дитина єсть у приятелів на селї— імовірно у Алїсиї. Так бодай сказали єму і він не має причини сумнївати ся о правдивости тої вісти. Єго лист був писаний поважно і сумно, бо він мав непохитне пересьвідченє, що Оствальд не єсть без вини на Джессинім нещастю. Але він не робив єму ніяких дальших заміток або докорів, бо лист був писаний его секретарем і він не хотїв приятелеви непотрібно робити прикрість. Власноручно написав при кінци листу кілька слів, котрими він подавав точний речинець, коли має Джессі вийти з вязниці — і то було всьо.

В наслїдок того не спішив ся Оствальд зараз до Анґлїї — бо й чого? говорив сам до себе. Але коли минуло два роки, вандрував він зеленими пільними дорогами між Вічфордом і Гексем з видом гіркого розчарованя на лици.

Він розминув ся з Джессию. Як то стало ся, він сам не знав. Він мусїв помилити ся в речинци. В дни, коли гадав, що Джессі вийде з вязниці, удав ся там і ждав на увільнених вязнів; однако Джессі не було між тою малою громадкою. Він обернув ся відтак до одної панї в чорнім одїню, що розмавляла з випущеними вязнями і просила їх на снїданє. Поклонив ся чемно і спитав єї, чи не знає чого про Джессю Армстронґ.

— А, то та дївчина, що сама ставила ся в суді за те, що убила бідного Стефана Ераах, то був дуже сумний випадок — сказала панї. — Єї випустили ще перед пів роком з вязниці.

— Перед пів роком? — скрикнув Оствальд з зачудованєм і роздражненєм. — Вже так давно?

— Єї поведенє було таке взірцеве — відповіла панї поясняючи — що єї так скоро випустили. Я бачила єї тут і сама розмавляла з нею.

Оствальд стояв хвильку мовчки і роздумував.

— Можлива річ — відозвав ся вкінци — що она прийде ще до вас і попросить вас о поміч.

— Може бути, але менї не здає ся, хиба що замкнуть єї за який новий злочин.

— Чи можу вас просити взяти ту карту? — відповів Оствальд сухо. На карті єсть моє називще і адреса. Колиб ви єї побачили, то будьте такі добрі сказати їй, що я вернув з заграниці і рад би єї бачити.

Він пійшов просто до Франца Гельмонта. Але слїпий сьвященик — він був тепер парохом в тім приходї, де так довго дїлав як сотрудник — не міг єму дати ніяких пояснень. Джессі не була у него. Відтак зайшов до Уайтчепель і переходив ріжними уличками, куди давнїйше ходила Джессі, однако не міг нічого про неї довідати ся. Єї імя було незвістне, ли-

цию. Також і то неправда, мов би то він поміг Дінешови втечи.

По переслуханю президента міністрів переслухувано пос. Кароля Етвеша. Той сказав, що его знакомство з Дінешом коштує богато тисячів риньских. Він вже перед кількома місяцями зірвав всї зносини з Дінешом. Перед кількома днями прийшов до него аґент Шлєзінґер і розповідав, що аґент Маморштайн і Дінеш дістали великі гроші і з тих позичили послови Неші кілька сот риньских. На то зголосив ся посол Неші і потвердив, що то все правда.

На вчерашнім засїданю слїдчої комісиї угорского парляменту заявив Юлій Андраші, що в недїлю перед полуднем прийшов до него якийсь незнакомий чоловік і сказав єму, що пос. Етвеш ширить чутку, мов би то его, Андрашого, хотїли також вмішати до звістної справи. Андраші чув також від Рудная, що Етвеш зложив візиту Руднаєви і доніс єму, що якийсь Деак має компромітуючі Андрашого дані і коли би єму, Деакови не заплатили за мовчанє, то він подасть ті дані до публичної відомости. Андраши просив длятого, щоби в сїй справі переслухано Етвеша, Рудная і аґента Марморштайна.

Коли так парляментарна комісия веде слїдство, Дінеш тимчасом їздить собі свобідно по сьвітї. Насамперед був в Берлинї, а коли там довідав ся в телєґрафічних аґентиях, що за ним вже пошукують і полїция старає ся дістати его в свої руки, виїхав ніби до Гамбурґа, але там не приїхав і десь щез. Кажуть, що его видїли також у Відни. З иншої сторони доносять знов, що Дінеш виїхав до Цїриха, а звідтам мабуть до Італії. Оногди наспіла була телєґрама з Цїриха, що его там дїйстно видїли.

Новинки.

Львів дня 6 го серпня 1903

— **Торжественне богослуженє** з нагоди вибору Папи Пія X. відправив вчера в архикатедральній церкви Впреосьв. Митрополит Шептицкий в сослуженю капітули і клира. — Таке саме богослужене в катедрі вірменьскій відбуде ся в недїлю, а відправить его митрат о. Мошоро.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителїв в ґімназиях між иншими: Жигм. Козака, Альфр. Сиручка і Стан. Колодїйчика в Яслї, Евг. Пшихоцкого, Йос. Баєра, Ад. Учіка і Ад. Піхора в Новім Санчи, Як. Тевіна в Бродах, Йос. Лямбера в Дрогобичи, Ант. Новака в Ярославі, Вол. Жлобицкого в V. ґімн. у Львові, Вит. Рибчиньского в IV. ґімн. у Львові, дра Стан. Ломницкого і Стан. Фальковского в VI. ґімн. у Львові, Як. Фрідмана в Самборі, о. Петра Петрилу і Теод. Гуля в ґімн. Франц Йосифа в Тернополи, Ад. Піша, Вол. Терликовского і Жигм. Вурста в ґімн. Франц Йосифа у Львові, Ів. Коципяла і Йос. Заячківского в Сяноцї, Стеф. Модинку в I. ґімн. в Тернополи, Стан. Мацкого в реальній школї у Львові. — Дальше перенесла між иншими отсих заступників учителїв в ґімназиях: Ів. Сєрославского з Кракова до Нового Санча, Генр. Осуховского з Бохнї до Ясла, Йос. Вісньовского з Ясла до Кракова, Льва Янкевича з Нового Санча до Бохнї, Стан. Майковского з Н. Санча до Вадовиць, Ів. Фелю з Н. Санча до Кракова, Мих. Бадиляка з Сянока до Тарнова, Йос. Дрозда і Евг. Лотоцкого з Сянока до ґімн. Франц Йосифа у Львові, Івана Крохмального з Бережан до ґімн. Франц Йосифа в Тернополи, Ант. Сухоньского з ґімн. Франц Йосифа у Львові до Сянока, Бол. Рахлевича і Руд. Кубеся з ґімн. Франц Йосифа у Львові до I. ґімн. в Тернополи, Жигм. Клїнґера з I. ґімн. в Коломиї до Бережан, Іґн. Падеховича з I. ґімн. в Коломиї до Станиславова, Григория Демчука з II. ґімн. в Коломиї до ґімн. Франц Йосифа в Тернополи, Андрія Камінського з I. до II. ґімн. в Коломиї, Олега Целевича з акад. ґімн. у Львові до II. ґімн. в Перемишли, Ореста Авдиковича з I. до II. ґімн. в Перемишли, Йос. Яворского з I. ґімн. в Перемишли до I. ґімн. в Тернополи, Ґв. Гаса з Золочева до I. ґімн. в Перемишли, Юліяна Стефановича з Ряшева до Дембиці, дра Ант. Мілєра і Івана Турчиньского з V. до IV. ґімн. у Львові, Йос. Табора з IV. до III. ґімн. у Львові, Брон. Кричиньского з Бережан до V. ґімн. у Львові, Теод. Мяновского з Самбора до VI. ґімн. у Львові, Меч. Скибиньского з філїї III. ґімн. у Львові до I. ґімн. в Перемишли, Стан. Морона і Каз. Модичку з V. ґімн. у Львові до Ряшева, Евг. Пілера з V. до VI. ґімн. у Львові.

— **Видїл товариства „Філїя Просьвіти“ в Сяноцї** подає до відомости, що з днем 1 н. ст. вересня 1903 знайде поміщене в рускій бурсї в Сяноцї 12—15 учеників руско-кат. обряду і рускої народности, учащаючих — почавши від III. кляси школи народної — за умірковоною оплатою. Питомець дістане в бурсї мешкане, опал, поживу, сьвітло, пранє і належитий догляд; натомість мусить мати власне відповідне білє, обув, одежу, постїль і власні книжки. До подань, котрі належить вносити найдальше до дня 20 н. ст. серпня 1903 до видїлу „Філїї Просьвіти“ в Сяноцї, треба долучити: сьвідоцтво шкільне і потверджене уряду парохіяльного на поданю дати уродженя. Отець (мати) або опікун питомця мусить бути членом товариства „Просьвіти“, а крім того зложити декларацию що-до висоти місячної оплати.

— **Площа під будову руского театру.** Комітет для будови руского театру купив давну реальність Міончиньского на розї ул. Льва Сапіги, Сикстуской і Коперника за 350.000 кор. Такий знаток, як бл. п. проф. Юл. Захариєвич, говорив завсїгди, що сей річ єсть найкрасший зі всїх у Львові і годить ся найлїпше під монументальну будову.

— **Стан воздуха в серпни.** Звістний Фальб заповів на серпень таку погоду: Від дня 1 до 10 велика посуха, лише місцями будуть падати дощі. Теплота висша від нормальної, бурі небогато і нестрашні. Від 11 до 15 посуха, але теплота обнизить ся. Бурі не буде. Від 16 до 21 дощі, опісля спека і бурі, Від 22 до 31 посуха, днї стануть холодні. В послїдних днях місяця будуть місцями дощі і бурі.

— **Град.** З Підгаєччини доносять, що дня 23-го липня с. р. навістив страшний град село Маловоди. Град знищив всї засїви, котрі не були обезпечені.

ше в звязи з страшним убийством в Міль Стріт, про що так богато говорено, що Юрий аж не міг того стерпіти, вимовлювано і її імя.

Міні? Нїхто нїчого не знав про неї. Одні казали, що она померла, инші, що її взяла з собою Алїсия. То імя викликало в Юрию спомини; єму здавало ся, немов би чув его перший раз раз, але він не знав, коли і де чув. Люди говорили, що др. Прайс міг би єму більше сказати. Але він пригадав собі того лїкаря і бояв ся знов з ним стрітити ся.

Коли Оствальд кілька днів перебув в Анґлії, відчув потребу побачити знов дім в Вічфорд, що тепер належав до него. Спершу всьо его займало, але відтак спрleft прикрилась єму самота.

Відвідаю Дияну, сказав тодї сам до себе.

Він доси не здавав собі досить ясно справи з того, що Дияна була тепер вдовою. Ґраф Гексем в часї одного польованя упав з коня і на місци убив ся, а син Дияни став наслїдником его імени і великого маєтку. Она жила в хлопцем у великім, старім домі, що від давна був осїдком родини Гексемів, де они, як загально було звістно, вели пожиточне, дїяльне і щасливе житє.

Але Юрий мало знав з того, що в часї его неприсутности лучило ся і Дияна представляла ся єму все ще так, як її бачив послїдний раз, повна житєвої сили і цвитучої краси, одїта в пишні ріжноцьвітні одяги. Тому не можна було дивувати ся, що він був би її майже не пізнав, коли минувши великі ворота парку, ішов доріжкою ведучою до дому і на закрутї стрітив дві пані.

Одна з них, висока, повна, мала на собі дорогу, чорну сукню. Лише вузка, біла стяжка на капелюсї вказувала на то, що она носила жалобу. Юрий кинув на неї погляд і повів очима на її товаришку, молоду, принадну, не дуже високу дївчину з щирими, любими очима і милим хорошим лицем. Мала на собі легку, лїтну сукню і хороший капелюх. Її одїж ще більше як лице пригадали Оствальдови час і місце, де він її послїдний раз бачив. Він задержав ся і его темні очи мимохіть засяяли. Він стояв перед ґрафинею Гексем і її молодою своячкою Сибілею Льорімер.

17.

— Сибілльо, ви мене не пізнаєте?

Молода дївчина задержала ся і поглянула на него, а відтак на ґрафиню, а легкий румянець окрасив її лице. Она очевидячки була здивована і трохи налякана, але не хотїла дати пізнати по собі, бо страх в її очах був чимсь згідним.

— Чей не можеш надіяти ся, аби Сибілля пригадувала собі тебе — відозвала ся ґрафиня з милою усьмішкою. — Коли-б ти менї трохи лїпше придивив ся, то може спізнав би свою стару приятельку.

— Чи можлива річ, аби я мав тебе не пізнати? Але ти дуже змінила ся, Дияно. Я повинен був тебе сейчас замітити. Прости менї.

— Лиши то — відповіла она. — Я дивую ся впрочім, що ти пригадуєш собі Сибілю, она була ще такою дитиною, коли ти її послїдний раз бачив.

— То ще те саме лице — сказав Юрий і приглядав ся молодій дївчинї так уважно, що она почервонївши, спустила очи, а Дияна здивована поглянула на него.

Ще одна особа не була вдоволена поведенєм пана Оствальда. То був молодий хлопець, що надійшов півперек парку бічною доріжкою і в тій хвили прилучив ся до товариства, білявий, хороший молодець в сивім одїню, котрого темні брови стягнули ся так грізно над его синими очима, що они дуже понуро виглядали. Він міг мати яких 22 роки.

— То мій братанич, Том Льорімер — сказала Дияна свобідно і додала, представляючи Юрия: — Мій свояк, пан Юрий Оствальд. Чи й ти, Том, хотїв іти в село?

— Коли можу до вас прилучити ся — відповів молодець.

— То можете пійти обоє і віддати той кошик панї Беннет — сказала Дияна — а я пійду з паном Оствальдом до замку.

Чоло Тома сейчас прояснило ся.

Сибілля кинула на Оствальда бояздивий погляд і пійшла з Томом.

— Не задержуй ся задля мене, коли маєш яке дїло в селї — відозвав ся Оствальд живо — менї було би дуже приємно пійти з вами разом.

— О нї, що на тім залежить — відповіла Дияна, що мала причину, аби не доводити молодого Льорімера до гніву. — Пійдемо до дому; дїти зайдуть скорше в село, як ти і я — бодай як я.

— Ти називаєш їх дїтьми?

— Они мої найстарші дїти — сказала Дияна своїм звучним голосом, усьміхаючи ся поважно. — Обоє они віддані під мою опіку. Том єсть сином другого брата Гексема, що помер перед двома лїтами. Сибілля була єго прибраною сестрою — она не єсть цїлком моєю своячкою — але я люблю її як дочку. Обоє они називають мене „тїткою Дияною“ і видають ся менї як дїти.

Дияна намірила поговорити з ним сейчас про малу Міню, але против свого сподїваня було їй тяжко зачати з ним ту розмову. Що она могла сказати? Она не бажала нї пригадувати єму, аби він платив за дитину по пять шилїнґів тижднево, нї аби він узнав її за свою дочку і забрав її до себе до Вічфорду. Дитина була цїлком щаслива під опікою Алїсиї, в малім заведеню сиріт коло парку. Була весела як пташина, цїлком здорова і окружена любовію. Мала товаришів в своїм вїцї і правдиву материньску опіку і Дияна питала сама себе, чи не було би лїпше полишити всьо так, як було. Але судьба чи случай инакше хотїли.

— **Довгий вік.** В Маньові під Чорнтином померла сими днями селянка Текля Шевчик в 113-ім році житя. Покійна задержала до кінця житя знамениту память і пригадувала собі дуже точно всї подробицї з своєї молодости.

— **Нещастна пригода.** В фабрицї штучного каменя при ул. Янівскій у Львові, що належить до банку гіпотечного, лучила ся вчера сумна пригода. Колесо машини вхопило лїве рамя робітника Ілька Депи і поторощило его в страшний спосіб. Поготівле товариства ратункового по удїленю першої помочи відвезло его до загального шпиталя.

— **Самоубийство.** В Мшанї коло Львова кинув ся під колеса зелїзничого поїзду зелїзничий стражник Ридз. Колеса відтяли голову від кадовба, так що Ридз погиб на місци. Причина самоубийства незвістна. Ридз відобрав собі житє імовірно з розпуки за майном, котре погоріло єму недавно.

— **За шпигуньство.** Віденьский суд судив онӧгди бувшого комісаря фінансової дирекциї др. Бронислава Оссолїньского о шпигуньство на шкоду держави. Річ була така. Оссолїньский мав у Відни шурина Антона Теодоровича і завів з ним переписку в справі продажи тайної інструкциї зелїзничої на случай війни, одній з держав заграничних. Підчас розправи Теодорович так розповів: Оссолїньский видобув звідкись тайну ієтрукцию і написав до него, щоби він пішов до амбасадора дотичної держави у Відни і предложив єму купно. Теодорович боячи ся наслідків того, радив ся своїх приятелїв комісарів полиції Льва Крижановского і адвоката д-ра Дунецкого, що робити, а ті порадили єму не брати в тім участи, бо може за то дістати тяжку кару. Теодорович спалив листи Оссолїньского, а відписав на кореспонденцї, що амбасадор не хоче купити. Комісар полициї Крижановский зробив донесене до своєї власти і так вийшла цїла справа на верх. Оссолїньского арештовано в марті с. р. у Львові. Слїдство виказало, що дотична інструкция була дійстно тайна і важна, а Оссолїньский оправдував ся тим, що він будучи яко комісар скарбовий в слїдстві хотів лиш завести інтриґу шпигуньску, щоби відтак повідомити о ній ґенерала Гальґочого в Перемишли в тій надії, що той патріотичний вчинок буде єму почислений в слїдстві. Против того промавляє то, що Оссолїньский подер кореспонденцию від Теодоровича, що з команди в Чорткові пропала дійстно тайна інструкция, а о викрадене єї єсть підозріний чоловік, котрий часто сходив ся з Оссолїньским, а наконець і то, що Оссолїньский єсть картярем і чоловіком дуже задовженим. Суд засудив Оссолїньского на 1 рік тяжкої вязниці, обостреної постом через два дни що кварталу.

— **Померла** Евгенїя з Танчаковских Роздольска, жена о. Ксенофонта Роздольского, пароха в Плетеничах, по довгій і тяжкій недузї в 29-ім році житя, дня 3 серпня. В. ї. п.!

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 6 серпня. Pol. Corr. доносить, що мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский на жадане угорского правительства зателеґрафував до всїх заграничних репрезентантів Австро-Угорщини, щоби поробили кроки в справі арештованя Дінеша.

Рим 6 серпня. Коронация Папи визначена официяльно на недїлю дня 9 серпня. Торжество се відбуде ся в церкві сьв. Петра. Папа одержав зі всїх сторін сьвіта множество ґратуляцийних депеш.

Відень 6 серпня. Дїти сербского короля Петра приїхали тут вчера в переїздї з Петербурга до Білграду. Тут повитав їх брат короля Арсеній. У Відни побудуть они 4 днї.

Константинополь 6 серпня. У вілаєтах монастирскім і скоплїйскім появило ся нових 16 ватаг македоньских. Рух серед македоньских ворохобників збільшає ся знов дуже.

Порт Артур 6 серпня. З Чіфу (в Кореї) доносять, що в тамошних сторонах упали великі дощі. Ріки прибули і залили місто. Вода розвалила дуже богато домів; мало згинути 700 людий.

Одного пополудня в лїті переходив ся Оствальд скорим ходом дорогою по при ворота парку. Але коли наблизив ся, звільнив крок, бо побачив перед собою Сибіллю Льорімер. Она стояла в огороді малого, хорошого домку, котрий Дияна називала „своїм домом сиріт" і розмавляла з якоюсь чисто одїтою, приємною женщиною, в синій спідници, з снїжно білим ковніриком і такими маншетами. То була настоятелька заведеня — Алісия. Коло неї стояла мала, білява дівчинка, пяти або шестилїтна, що держала ся за спідницю Алісиї. Том Льорімер приглядав ся ізза плота з вдоволеною усьмішкою тому хорошому видови. Він не бачив, що Юрий надходив.

— Моя любко! Ходи до мене і поцїлуй мене — сказала Сибілля, нахиляючи ся до малої. — Одного поцїлуя, прошу, прошу!

І в однїй хвили була дитина у неї на руках та сьміяла ся і кричала з радости.

— Добрий вечер, панно Льорімер — відозвав ся Оствальд і поклонив ся. — Як бачу, ви як все при пожиточній роботї.

Він не замітив, нї як Алісия налякано стрепенула ся, нї неспокою, який появив ся на єї лици.

— Чи то не любе сотворінє? — спитала Сибілля весело. — Тепер, Міню, скажи панови добрий день і повідж, як називаєш ся?

— Мінї — сказала дитина і засьміяла ся.

— Нї, скажи цїле імя і назвище. Як ти називаєш ся?

— Мінї Армстронґ; то моє правдиве, довге імя — відповіла мала.

Юрий Оствальд бажав, щоби в тій хвили під землю запав ся В Дияниним домі сиріт найшов свою і Джессину дитину!

18.

Сибілля не замітила страху і заклопотаня, які появили ся на лици Юрия Оствальда, бо бавила ся ще з Мінею, але Томови і Алісиї кинуло ся то відразу в очи. Том не знав, що має про те гадати, але Алісиї видала ся та річ підозріною. Она пізнала єго лице, але не могла собі нагадати єго назвища. Сибілля Льорімер помогла їй.

— Пане Оствальд, чи то не люба дитина? Она наймолодша в цїлім заведеню і ми всї дуже єї любимо. Правда, Міню? Ми всї і Алісия також.

— Правда — шепнула Міня вдоволена і сховала личко на шиї Сибіллї.

Очи Алісиї спочили скоро на лици Юрия, коли почула єго імя. Він спустив очи перед єї поглядом і горячий румянець покрив єго лице аж по чоло; він не міг поглянути на неї. Пригадав собі єї імя, хоч єї черти не вбили ся в єго память; але він знав, як близько були они з Джессиєю заприязнені. На хвилю прийшла єму шалена гадка до голови, що може Джессі укриває ся в тім тихім, хорошім домку коло Дияниного парку, але зараз сказав собі, що то не може бути.

Алісия не зводила з него очий.

Імя Оствальда викликало і на єї лици румянець, але не від встиду.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-європ. часу.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Бідня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні днї
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичивець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята

*) Важний з днем отвореня шляху Львів-Самбір.

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).